

[Himmelstrup.]

28. April 1931 om Prisaftaler. Dette Beløb fordeler sig saaledes, at de 7 425 Kr. gaar til Honorarer til Medlemmerne af det Udvalg, som er nedsat i Henhold til denne Lovs § 3 til Prøvelse af de Sager angaaende ublu Prisaftaler, som maatte blive fremsendt, medens Resten af Beløbet, i alt 2 600 Kr., gaar til andre Udgifter, Husleje, Kontorhold o. s. v. I Bemærkningerne til Finanslovsforslaget er det fremhævet, at da Loven udløber med Udgangen af dette Aar, har man kun opført de paagældende Honorarer for 3 Kvartaler, indtil 1. Januar næste Aar. Derfor er det Beløb, der er opført paa Finanslovsforslaget i Aar til Bestridelse af de Udgifter, som er forbundet med denne Lovs Udførelse, noget mindre end i tidligere Aar. Paa det sidste Statsregnskab var der opført knap 13 000 Kr., og paa Finansloven for indøværende Aar er der opført 13 300 Kr. til dette Formaal. Det er altsaa en Bevilling, som kommer igen paa de aarlige Finanslove i Henhold til Prisaftalelovens § 9. Det er Rigsdagen, som skal bevilge Beløbet, det vil praktisk talt sige Finansudvalget.

Nu har vi inden for Finansudvalget den Opfattelse, som formentlig er rigtig, at Finansudvalget har en almindelig Pligt til at søge Oplysninger om, hvad de Beløb, som bevilges paa Finansloven, bruges til, og vi begærede derfor et Samraad med den højtærede Handelsminister om denne Bevilling. Det findes omtalt i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 303, hvor det hedder, at man ved Samraad har forhandlet om Prisaftalelovens Virkninger. Nu maa man vistnok indrømme, at dette Udtryk, at der ved Samraad er forhandlet om Lovens Virkninger, for saa vidt er uheldigt, som der ikke kom noget som helst ud af denne Forhandling, ja, den fandt slet ikke Sted, af den simple Grund, at den højtærede Handelsminister straks ved Begyndelsen af Samraadet erklærede, at han havde intet Kendskab til det paagældende Udvalgs Arbejde, han havde intet Kendskab til de Virkninger, denne Lov havde haft, fordi Udvalget ikke havde ønsket at fortælle ham noget som helst.

Det nævnte Udvalg paaberaabte sig i saa Henseende den Tavshedspligt, det har efter Lovens § 8, hvor det hedder — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere denne Paragraf —: „Udvalgets Medlemmer,“ — der er i alt 3 — „dets Personale og de til Sagens Undersøgelse eventuelt tilkaldte sagkyndige er under Ansvar efter

den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelser om Forbrydelser i Embedsforhold forpligtede til at bevare fuldstændig Tavshed udadtil om Sager, der er til Behandling i Udvalget, saavel som om alle dertil knyttede Forhold, hvorom de i deres Hvervs Medfør er kommet til Kundskab.“ Det var denne Bestemmelse, Udvalget paaberaabte sig, da det nægtede endog den højtærede Handelsminister næsten enhver Oplysning om, hvad Udvalget havde foretaget sig, ikke alene i det Aar, der var gaaet, men ogsaa i de foregaaende Aar.

Den højtærede Minister mente dog at kunne oplyse, at siden 1931, da Løven traadte i Kraft og det paagældende Udvalg blev nedsat, havde der i alt været foretaget 11 Undersøgelser. Det vil altsaa sige knap 3 om Aaret. Man tør vel gaa ud fra, at der ikke er kommet noget ud af disse Undersøgelser, for der foreligger ikke noget for Offentligheden om, at Udvalget har ført nogen af disse Undersøgelser frem for Domstolene, saaledes som Lovens Princip jo er. I og for sig kan man jo godt forstaa dette efter den Forhandling, der har fundet Sted i Dag, og efter de Oplysninger, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) gav ved Indledningen til denne Forhandling, om de Avancer, de Prisopskruninger, som kollektive Aftaler kan medføre. Naar det nu blev meddelt, at der paa Skovningens Omraade under den højtærede Handelsministers Ledelse var blevet afsluttet kollektive Overenskomster, kan man jo nok kalde dem, som tillod endog meget betydelige Avancer, kan man godt forstaa, at der ikke er kommet noget positivt ud af det Arbejde, som har været udført af det paagældende Udvalg i Henhold til Prisaftaleloven.

Den højtærede Minister gav under det omtalte Samraad sin Tilslutning til det Standpunkt, Udvalget havde indtaget, idet han maatte give Udvalget Ret i, at saaledes som § 8 i Prisaftaleloven var formuleret, vilde det ikke være muligt for det paagældende Udvalg at give Oplysninger om Udvalgsarbejdet og altsaa heller ikke om de Virkninger, som Prisaftaleloven havde haft.

Det var, synes jeg, lidt kedeligt for Finansudvalget, at den højtærede Minister indtog det Standpunkt, og det blev da ogsaa straks udnyttet pressemæssigt, idet Dagbladet „Politiken“ Dagen efter havde en Artikel, hvori det refererede, hvad der var sket i Finansudvalget, og meddelte, at heller ikke Rigsdagen kunde faa Besked